

Η λυδία λίθος (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 12 Μαρτίου, 2008

Η πίστις δοκιμάζεται ωσάν σε λυδία λίθον, επάνω εις τας θλίψεις. Εις τας θλίψεις η πίστις φαίνεται, εάν είναι αληθής η ψευδής.

Πολλοί όταν όλα έρχονται καλά, όπως τα θέλουν είναι πιστοί.

Πηγαίνουν εις την Εκκλησίαν ανάπτουν κεριά, παρακολουθούν κηρύγματα, προσεύχονται, μελετούν θρησκευτικά βιβλία, συζητούν ωφέλιμα, παίρνουν ενεργόν μέρος εις Χριστιανικάς Κινήσεις, ευθουσιάζονται διά κάθε ευγενικόν, υψηλόν και ωραίον. Είναι εύθυμοι, είναι γελαστοί, ψάλλουν τραγουδούν, χαίρονται. Νομίζει κανείς, ότι δεν υπάρχουν άλλοι πιο αφοσιωμένοι εις τον Θεόν.

Η σύζυγος δεν ευρίσκει λόγους να ευχαριστή τον Κύριον, διότι ο σύζυγος έρχεται με χέρια γεμάτα. Ο σύζυγος το ίδιο χαίρεται διότι η σύζυγός του είναι καλά εις την υγείαν, τα παιδιά είναι «γερά», η δουλειά πηγαίνει εμπρός.

Μα αν η θάλασσα είναι δυνατόν να μείνη άνευ κυμάτων, άλλο τόσον είναι δυνατόν να μείνη ο άνθρωπος, η οικογένεια, άνευ θλίψεως και δοκιμασίας.

Ή η μητέρα θ' αρρωστήση, ή το παιδί θα πάθη κάτι, ή κάποια ζημιά θα τους επισκευθή, ή ο σύζυγος θα μείνη άνευ εργασίας, ή κάποιος θάνατος θα τους επισκευθή, ουδέποτε παραμένουν οι άνθρωποι πάντα χαρούμενοι και γελαστοί.

Αλλά, αν συμβή κάτι εξ αυτών, τι γίνεται τότε;

Απλούστατα, εάν δεν υπάρχει ισχυρά πίστις τα «χάνουν» αμέσως.

Με την πρώτην δοκιμασίαν αμέσως σαστίζουν, μελαγχολούν, νευριάζουν. Αφήνω ότι χάνουν την οικογενειακήν των γαλήνην και αρχίζει μεταξύ των η γκρίνια. Ο σύζυγος ρίπτει την ευθύνην εις την σύζυγον, η σύζυγος ευρίσκει την αιτίαν εις τον σύζυγον. Γίνονται ευερέθιστοι, με το παραμικρόν, ανάπτουν. Και το πιο χειρότερον είναι, ότι αρχίζουν να γογγύζουν και κατά του Θεού και της Προνοίας Αυτού.

Δεν έχουν όρεξι πλέον δι' Εκκλησίαν, διά προσευχήν, διά μελέτην, διά θρησκευτικήν συζήτησιν. Θεωρούν εαυτούς αδικημένους.

Πόσες φορές δεν ακούομεν αυτού του είδους τους «πιστούς» να λέγουν, «Εις την Εκκλησίαν μου είμαι τακτικός, πάντα Τον προσκυνώ, κακό δεν κάμνω, ελεημοσύνη δίδω, και όμως! Όλο βάσανα!».

Εχουν κάνει συμβόλαιον βλέπετε με τον Θεόν, αυτοί να πιστεύουν και ο Θεός να είναι υποχρεωμένος να τους παραχωρή ό,τι αρέσει εις αυτούς.

Όσον αι υποθέσεις των πηγαίνουν καλά με τόση πίστη μιλούνε διά τον Θεόν. Νομίζεται ότι δεν υπάρχουν πιο πιστοί εξ αυτών. Όταν όμως παρουσιασθή καμμία θλίψις, καμμία δοκιμασία, τότε ερωτούν με απορία δήθεν, «Διατί ο Θεός να είναι τόσον σκληρός;». Μέρα νύκτα παρακαλώ, μα δεν γίνεται καλά ο ασθενής μου. Ζητώ,

μα δεν μου δίνει, δεν με ακούει πλέον.

Πιστεύουν, αλλά πιστεύουν πολύ ρηχά. Και εχρειάζετο η θλίψις, διά να δοκιμασθή η πίστις των. Ναι έρχεται η θλίψις ώσπερ άλλη «λυδία λίθος» διά να φανή πόσων καρατίων πίστην έχομεν και πολλών μας αποδεικνύεται ότι δεν ήτο πίστις ικανή, γνησία, θερμή, που θέλει ο Χριστός.

Κάποτε γνώρισα μια χριστιανή, η οποία εν ώρα γαλήνης με κάποια υπερτροφική αυτοπεποίθησιν έλεγε, «Εγώ πιστεύω βαθειά, μα πολύ βαθειά στο Θεό». Όταν όμως την επεσκέφθησαν διάφορες δοκιμασίες, εγόγγυζε τόσον κατά της Προνοίας του Θεού, ώστε αν την ήκουε ένας πιστός έπρεπε να σφαλίση τα αυτιά του διά να μην την ακούη.

Τοιούτους δυστυχώς Χριστιανούς, άνδρας και γυναίκας, συναντώμεν κάθε ημέρα πολλούς. Και όμως ολίγοι συναισθάνονται την αμαρτίαν των και την εξομολογούνται.

Η επιπόλαια και ρηχή πίστις μερικών Χριστιανών φαίνεται προ πάντων όταν συμβή να πάθουν κάτι, η να αρρωστήσουν.

Περνούν μια ζωή μαρτυρική. Βλέπουν ένα σπυράκι και υποπτεύονται αμέσως το κακόν. Νηστεύουν μίαν ημέραν και αισθάνονται δήθεν, τα γόνατά των να τρέμουν. Άλλοτε πάλιν ξεροβήχουν, διότι νομίζουν ότι έχουν κολλήσει αρρώστια. Δεν προφθάνει να περάση η μία ιδέα και την διαδέχεται η άλλη.

Αυτά τα άτομα αποτελούν παθολογικά φαινόμενα αξιολύπητα, που μόνον με μίαν πίστιν βαθειάν εις τον Κύριον θα ηδύνατο να τα απαλλάξη από την κατάστασιν αυτήν και να τα κάμη να αισθανθούν την χαράν της ζωής.

Αναφέρω παραδείγματα μερικών Χριστιανών, δήθεν πιστών. Όταν συμβή λόγου χάριν να πάρουν μια γριπούλα και αδιαθετήσουν, αμέσως ανησυχούν, γίνονται ταυτοχρόνως και ιδιότροποι, νευρικοί, τυραννικοί εις τους άλλους.

Θα πήτε, ανθρωπίνη αδυναμία!

Ναι, ανθρωπίνη αδυναμία, αλλά που έχει την αιτίαν της, εις την ολιγοπιστίαν μας και πρέπει να το εξομολογηθούμε.

Άλλοι πάλιν τους οποίους ο Θεός, δοκιμάζοντάς τους επιτρέπει να μείνουν ένα χρονικόν διάστημα άρρωστοι μελαγχολούν, διότι δεν δύνανται π.χ. να υπάγουν εις την Εκκλησίαν, να πάρουν μέρος εις τας τελετάς, να νηστέψουν, να κάνουν δήθεν τα θρησκευτικά των καθήκοντα. Ωσάν, το να υποταχθούν εις το θέλημα του Θεού, δεν ήτο καθήκον. Τόσον επιφανειακή θρησκευτικότητα έχουν.

Αναγνώσται, ίσως είχατε την ιδέα έως σήμερα που αναγνώσατε τας γραμμάς αυτάς, ότι είσατε δυνατοί, στερεοί εις την πίστιν.

Μήπως λοιπόν απατάσθε; Προσέξατε, διότι εν είναι το κριτήριον. Η υποταγή μας εις το θέλημα του Θεού.

Εξετάσετε! Και εάν μεν η θέλησίς σας εις τον καιρόν του πειρασμού ολοπρόθυμα και απόλυτα υποτάσσεται εις την θέλησιν του Θεού ευχαριστήσετε Αυτόν, διότι σας εχάρισε το δώρον της πραγματικής πίστεως. Εάν όχι, τότε λυπηθήτε εκ καρδίας διά την ολιγοπιστίαν σας, εξομολογηθήτε και να είσθε βέβαιοι ότι ο Χριστός θα σας συγχωρήση.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Μόνον προσέξατε! Μην αναβάλλετε την εξομολόγησή σας διότι το μέλλον δεν είναι ιδιόν μας καθ' ότι ο θείος Χρυσόστομος περί αυτού λέγει, «Κλαύσον προ καιρού, ίνα μη κλαύσης εκεί, νυν μετανόει, ότε ουκ έσται καιρός μετανοίας, εργασώμεθα το αγαθόν, ως έτι δυνάμεθα, χρήματα εάν απολέσωμεν δυνάμεθα και αύθις επιλαβέσθαι, καιρόν δε εάν απολέσωμεν άλλον ευρείν ου δυνάμεθα».

(Από το περιοδικόν ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ, που εξέδιδε ο αείμνηστος εργάτης του Ευαγγελίου Δημήτριος Παναγόπουλος, Αθήναι Φεβρουάριος 1971 - Πνευματικά Ορθόδοξα Μηνύματα Σωτηρίου Οικοδομής, Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη")

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ι.Μ. Παντοκράτορα Μελισσοχωρίου")